

Sygn. akt IX Ca 556/18 (upr.)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Grzybek,
-----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2018 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt I C 2686/17 upr.

oddala apelację.

SSO Beata Grzybek

Sygn. akt IX Ca 556/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. K. kwoty 599,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w drodze cesji nabył od pierwotnego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Pozwany nie stawiła się na rozprawie i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Wyrokiem zaocznym z dnia 11 stycznia 2018 r., Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód w żaden sposób nie udowodnił faktu zawarcia umowy ubezpieczenia przez pozwanego oraz faktu nabycia wierzytelności w drodze cesji.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu I instancji w całości.

Powód zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie: art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 308 k.p.c., art. 26 ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Powód wniósł o zmianę zaskarżanego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu II instancji ma formę wynikającą z treści art. 505¹³ § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, pod uwagę biorąc z urzędu nieważność postępowania.

W postępowaniu uproszczonym apelacja została ukształtowana w sposób istotnie odbiegający od ujęcia zawartego w przepisanych ogólnych o apelacji. Zgodnie z art. 505⁹ § 2 k.p.c. apelację można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia. Konsekwencją tego jest związanie sądu odwoławczego sformułowanymi w apelacji zarzutami apelacyjnymi. Wyznaczają one zakres rozpoznania sprawy na skutek apelacji.

W postępowaniu uproszczonym znacznie zacieśnione zostały także kompetencje sądu II instancji w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego. W zasadzie poza wyjątkiem przypadków oparcia apelacji na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, ograniczają się one do prowadzenia dowodów z dokumentów (art. 505¹¹ k.p.c., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015r. III CZ 15/15, Lex nr 1682212).

Oznacza to, że sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 k.p.c.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału i wywiódł słuszne wnioski, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Sąd odwoławczy uznaje za trafny także wywód prawny dokonany przez Sąd I instancji, zaś zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia prawa procesowego i materialnego Sąd Okręgowy uznał za niezasadne.

Powód stawiając zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polemizuje z ustaleniami faktycznymi. W postępowaniu uproszczonym z uwagi na ograniczenia kognicji Sądu odwoławczego oraz katalog zarzutów apelacyjnych, niedopuszczalne są zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów, zwłaszcza, że nie przedstawiono żadnych okoliczności i dowodów, których istnienie wykryto dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II PK 178/09, Lex nr 577829, Komentarz do art. 505⁹ k.p.c. pod red. Marszałkowska-Krześ 2015 wyd. 13, publik. Legalis, Komentarz KPC, t. II pod red. Piasecki 2014 wyd. 6, J. Jaśkiewicz, Apelacja w postępowaniu uproszczonym, PS 2003, Nr 10, s. 73; zob. także M Michalska-Marciniak, Zasada instancyjności w postępowaniu cywilnym, Warszawa 2013, s. 332, M. Manowska, Postępowania odrębne, s. 323).

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji prawidłowo wskazał, powód nie udowodnił nabycia wierzytelności wobec K. K. na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Sąd Okręgowy pragnie wyjaśnić, że w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06, Legalis numer 75688).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany był objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, przez (...) Towarzystwo (...) S.A. Z tytułu przedmiotowej umowy, pozwany był zobowiązany do uiszczania składki ubezpieczeniowej.

Na potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia, powód przedłożył kserokopię polisy o nr (...) z której wynika, że ochrona ubezpieczeniowa dotyczyła pojazdu G. (...)o nr. rejestracyjnym (...). Całkowita składka ubezpieczeniowa do zapłacenia wynosiła 541,86 zł (k. 29).

Zgodnie z art. 809 § 1 kc, ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia.

Powyższa regulacja została wprowadzona do kodeksu cywilnego by przesądzić zasadę, wedle której umowa ubezpieczenia dochodzi do skutku solo consensu - przez zgodne oświadczenia stron umowy, ale dokument ubezpieczenia potwierdza zawarcie umowy ubezpieczenia. Jest on dokumentem zawierającym oświadczenie woli ubezpieczyciela w kontekście zawarcia umowy ubezpieczenia. Przyjąć zatem należy, że dokument ubezpieczenia (polisa) stanowi dowód zawarcia umowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2013 r., VI ACa 1324/12, Legalis nr 722848).

Przepis art. 26 ust. 1a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (obowiązujący w chwili zawarcia umowy) stanowił, że podpis osoby reprezentującej zakład ubezpieczeń na dokumencie potwierdzającym zawarcie umowy ubezpieczenia może być odtworzony mechanicznie.

Uznać zatem należy, że strona powodowa udowodniła zawarcie umowy ubezpieczenia przez pozwanego K. K. z pierwotnym wierzycielem.

Jednakże powód w żaden sposób nie udowodnił, że nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy cesji z dnia 29 grudnia 2016 r. (k. 25 - 27).

Zgodnie z § 4 ust. 4 wymienionej umowy, przekazanie przez zbywcę spisu wierzytelności miało nastąpić w terminie 7 dni od daty zaksięgowania zapłaty wynagrodzenia, poprzez przesłanie nabywcy spisu wierzytelności (powodowi) na płycie CD, zaszyfrowanej kluczem (...) przekazanej nabywcy osobiście bądź kurierem na nazwisko osoby upoważnionej do odbioru dokumentów.

Z powyższego wynika, że powód - w celu udowodnienia roszczenia dochodzonego pozwem - powinien przedłożyć płytę CD otrzymaną od zbywcy wierzytelności (...) S.A. w W..

Tymczasem powód przedłożył wydruk zatytułowany „wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) S.A a (...) Sp. z o.o. z dnia 29 grudnia 2016 r.” (k. 28).

Powyższego wydruku nie można w żaden sposób powiązać z umową cesji wierzytelności powołaną w uzasadnieniu powództwa. Problemem jest również to, że taki wydruk mógł zostać sporządzony przez każdą osobę, na potrzeby dowolnego postępowania sądowego.

Na omawianym wydruku znajduje się adnotacja „wyciąg sporządziła I. K.”. Jednakże na podstawie akt sprawy nie sposób ustalić, kim jest wymieniona osoba oraz czy jest upoważniona do składania oświadczeń woli w imieniu powoda.

Wobec braku udowodnienia nabycia dochodzonej wierzytelności na podstawie umowy cesji, roszczenie powoda nie mogło zostać uwzględnione w jakiegokolwiek części.

Na koniec wyjaśnić należy, że uchybienie wymogom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić uzasadnioną podstawę apelacyjną, jeżeli skarżący wykaże, że z powodu wadliwości uzasadnienia zaskarżone orzeczenie uniemożliwia sądowi odwoławczemu sprawdzenie prawidłowości orzeczenia, które z tej przyczyny nie poddaje się kontroli apelacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2010r., I UK 244/09, Lex nr 577821).

Tymczasem w niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Poza tym z powyższych rozważań jednoznacznie wynika, że powód faktycznie nie wykazał nabycia wobec pozwanego kwoty dochodzonej w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd II instancji nie orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego, gdyż strona skarżąca przegrała proces, a strona wygrywająca ten spór nie wniosła o zasądzenie tych kosztów.

SSO Beata Grzybek